

Lista (prim)președinților Curții de Conturi

Alexandru Romalo 1864-1875
Emanoil Grădișteanu 1875-1893
George I. Lahovari 1893-1909
Ion Bălțeanu (Bălțeanu) 1909-1919
M.G. Stoenescu (Stoianescu) 1919-1920
Christu Grecescu 1920-1926
Ion Angelescu 1926-1929
Gheorghe Alesseanu 1930-1939
Zamfir Brătescu 1939-1943
Ioan Aronescu 1943-1945
Grigore Oghină 1945-1947
Ioan Deleanu 1948
Gheorghe (Gogu) Rădulescu 1973-1989
Ioan Bogdan 1993-1999
Ioan Condor 1999-2002
Dan Drosu Șaguna 2002 – 2008
Nicolae Văcăroiu 2008 -

Alexandru Romalo

1864 - 1875

Născut la Iași la 10 iulie 1819 ca fiu al postelnicului Iordache Grigoriade Romalo și al soției sale Maria, născută Roset, Alexandru Romalo a studiat mai întâi la Iași la Academia Mihăileană, apoi la Paris, unde în 1845 obține licența în Drept. Întors în Moldova, a ocupat diverse poziții în administrație și în sistemul judecătoresc, fiind numit în 1849 președinte al Tribunalului Ținutului Tutova, calitate din care demisionează în 1852. A fost activ în mișcarea unionistă din 1857-1858 și a servit apoi din nou pentru scurtă vreme în calitate de președinte al Tribunalului Ținutului Tutova (1858-1859) și de ministru secretar de stat la Departamentul Cultelor și Instrucțiunii Publice din Moldova (1860). După aceasta a profesat ca avocat, și în 1864 a fost numit de Alexandru Ioan Cuza ca președinte la nou-înființata Înalță Curte de Compturi. A avut un rol esențial în organizarea noii instituții, și a continuat să servească în calitate de președinte și după abdicarea forțată a lui Alexandru Ioan Cuza, cu care de altfel era și înrudit. În ianuarie 1868 a depus o cerere de pensionare, având și probleme de sănătate, dar ulterior a revenit în fruntea Curții de Conturi. Prin legea din 8 martie 1874 a obținut mărirea numărului de referendari de la 8 la 24, ceea ce era și o recunoaștere a dificultăților Curții de a face față sporirii numărului și complexității crescânde a activităților sale. S-a stins din viață relativ tânăr, la 25 iunie/7 iulie 1875, fiind înmormântat la Cimitirul Bellu din București.

Emanoil Grădișteanu

1875-1893

Emanoil (Manolache) Grădișteanu s-a născut în 1821, fiind fiul marelui vornic Grigore Grădișteanu și al Eufrosinei Rosetti. Nu se păstrează prea multe date despre tinerețea lui. În 1864 a fost numit de către Alexandru Ioan Cuza consilier la Înalta Curte de Conturi. După moartea lui Alexandru Romalo a girat conducerea acestei instituții, iar la 1 noiembrie 1875 a fost numit în calitate de președinte al Înaltei Curți de Conturi. Mandatul său, deși îndelungat, nu a fost scutit de dificultăți, Emanoil Grădișteanu trebuind să consimtă la reducerea numărului de referendari ai Curții, deși volumul de muncă sporea odată cu amplificarea organizării birocratice a statului modern român. Pe lângă activitatea curentă a Curții, Emanoil Grădișteanu a publicat mai întâi un indicator general al contabilității generale a statului (1877) și apoi *Codul financiar român* în două părți (1879-1880; ediția a II-a în 1886), inițiind astfel o direcție de acțiune ce avea să fie urmată și de alți președinți ai acestei instituții: familiarizarea publicului cu legislația financiară și cu jurisprudența Înaltei Curți de Conturi. Retras de la conducerea Curții în 1893, Emanoil Grădișteanu a murit în 1895.

George I. Lahovari
1893-1909

Născut la 1 iunie 1838 la Râmnicu-Vâlcea, a studiat mai întâi la București, și apoi la Berlin, Heidelberg și Karlsruhe, unde a absolvit Școala Politehnică. Întors în țară, a lucrat ca inginer, iar în 1871, odată cu venirea la putere a guvernului conservator condus de Lascăr Catargiu, a fost numit director general al Poștelor și Telegrafului. A avut un rol esențial în organizarea acestei instituții, introducând cărțile poștale, semnând primele convenții poștale și telegrafice internaționale ale statului român modern, și reprezentând România la primul congres poștal internațional din 1874. În 1876 a fost numit consilier la Înalta Curte de Conturi, iar în 1893 a devenit prim președinte al acesteia. În timpul președinției sale, ministrul de finanțe Menelas Ghermani a obținut votarea de către Parlament a legii de reorganizare a Curții de Conturi din 1895, prin care pe de o parte se precizau atribuțiile și modalitățile de control ale Curții, și pe de altă parte se repungea ideea controlului financiar preventiv și se stabilea ca membrii Curții să fie numiți de rege la propunerea ministrului de finanțe, fără a mai fi necesar acordul Parlamentului. Legea din 1895 a guvernat funcționarea Curții de Conturi până în 1929.

George I. Lahovari a avut și o bogată activitate culturală. A fost secretar general al Societății Geografice Române timp de 34 de ani (1875-1909), a coordonat publicarea Marelui Dicționar Geografic al României, a servit ca vice-președinte și apoi președinte al Societății pentru Învățătura Poporului Român, iar în 1901 a fost ales membru al Academiei Române. A murit la 13 iunie 1909.

Ion Bălțeanu
1909-1919

Ion Bălțeanu (al cărui nume apare uneori și în forma Bălțeanu) s-a născut la 1 ianuarie 1852 la Târgu Jiu, descinzând dintr-o veche familie de boieri gorjeni. A obținut licența în drept la Universitatea din București, lucrând în timpul studiilor în calitate de copist, mai întâi la Ministerul de Interne, apoi la Curtea de Apel din București, iar din 1875 la parchetul Curții de Casație. În 1877 a intrat în magistratură, mai întâi ca supleant la Tribunalul Argeș, apoi ca judecător la Tribunalele Vâlcea și Muscel. În 1881 a fost numit președinte al Tribunalului Muscel, de unde în 1882 a trecut greșier la Înalta Curte de Casație. După ce din 1890 a condus Tribunalul Prahova, în 1893 a fost numit consilier la Curtea de Apel din Galați, iar în 1900 consilier la Înalta Curte de Conturi. În septembrie 1909 Ion Bălțeanu a fost numit președinte al Înaltei Curți de Conturi, pe care a condus-o inclusiv în perioada deosebit de dificilă a primului război mondial. A murit în anul 1919.

Gheorghe Alesseanu

1930-1939

Gheorghe Alesseanu s-a născut în 1872 la Ploiești. A efectuat mai întâi studii politice la Paris, apoi a obținut licența în drept Universitatea din București în 1900. S-a specializat în domeniul economic, a devenit în 1903 profesor la Școala Comercială Superioară din București, unde a profesat până în 1923. În 1924-1937 a predat în calitate de conferențiar la Academia Comercială din București, publicând totodată mai multe lucrări pe teme legate de comerț, de organizarea contabilității și a corespondenței comerciale. În paralel a activat și la Înalta Curte de Conturi, mai întâi în calitate de referendar, apoi în calitate de consilier. În mai 1930 a fost numit prim-președinte al Înaltei Curți de Conturi, încercând să asigure funcționarea acestei instituții în condițiile în care legea din 1929 lărgise atribuțiile Curții instituind controlul financiar preventiv, dar pe de altă parte climatul general din societate nu era favorabil unei transparențe depline în administrarea banului public. În toamna anului 1937 a fost pensionat din învățământ, și ulterior și de la Înalta Curte de Conturi. Avea de altfel și probleme de sănătate, și a murit în anul 1940.

Zamfir Brătescu

1939-1943

Zamfir Brătescu s-a născut la Dudești-Fleașca, județul Brăila, la 16 aprilie 1876. După absolvirea liceului, a studiat la Universitatea din București, obținând licența atât în științe (fizică și chimie), cât și în drept. În 1902 a început să lucreze în Ministerul de Finanțe, mai întâi ca agent de control de fabrici, apoi impiegat, subșef de birou, șef de birou, subdirector, director și director general. În 1926 a fost detașat director general la Casa de Depuneri și Consemnațiuni, iar în 1931-1932 a servit ca subsecretar de stat la Ministerul de Finanțe în timpul guvernării de „uniune națională” Iorga-Argetoianu. În 1932, după demisia guvernului Iorga, a fost numit director general la Direcția Generală a Monopolului Alcoolului. La 31 octombrie 1933 a fost numit consilier la Înalta Curte de Conturi, unde a devenit președinte în iunie 1938 și apoi prim-președinte la 1 aprilie 1939. A exercitat mandatul în condițiile dificile ale regimurilor de dictatură și ale desfășurării celui de-al doilea război mondial. În 1941 a intrat în vigoare o nouă lege de organizare a Înaltei Curți de Conturi, care subordona și această instituție față de Conducătorul Statului. În 1943 Zamfir Brătescu a preferat să se pensioneze, invocând motive de vârstă. Totuși, în 1950 a fost arestat și a fost închis la Aiud. Eliberat în 1955, a murit în 1957.

Ion Aronescu

1943-1945

Născut la Câmpulung-Muscel la 22 mai 1878, Ion Aronescu a studiat dreptul la București. În 1910 a început să lucreze în Ministerul de Justiție, mai întâi ca magistrat stagiar, apoi ca ajutor de judecător, judecător, jude de instrucție, președinte de tribunal, prim-președinte de tribunal și consilier la Curtea de Apel din București. La 1 decembrie 1938 a fost numit consilier la Înalta Curte de Conturi, unde la 15 iunie 1940 a devenit președinte al secțiunii a II-a, cu atribuțiuni de control administrativ. După pensionarea lui Zamfir Brătescu, la 30 septembrie 1943 a fost numit de către rege la propunerea lui Ion Antonescu în calitate de prim-președinte al Înaltei Curți de Conturi. Desfășurarea războiului a îngreunat activitatea instituției, iar poziția lui Ion Aronescu a devenit încă și mai dificilă după 23 august 1944. În 1945 guvernul Groza, interesat să promoveze „oameni noi” în aparatul de stat, a adoptat o lege prin care stabilea limite de vârstă pentru exercitarea funcțiilor publice, fixând limita de 64 de ani pentru funcția de prim-președinte al Înaltei Curți de Conturi. Ca atare, Ion Aronescu a trebuit să se pensioneze. A murit în 1950.

Grigore Oghină

1945-1947

Grigore Oghină s-a născut la 17 ianuarie 1885 la Scoposeni, județul Fălciu, fiind fiul învățătorului din acel sat, Neculai Oghină. După ce a obținut licența în drept, în iulie 1909 a intrat ca funcționar în Ministerul Industriei și Comerțului. În acest minister s-a evidențiat prin conștiinciozitate și putere de muncă, urcând treptat în ierarhie, de la impiegat auxiliar cl. II, impiegat auxiliar cl.I, impiegat cl.I, subșef de birou, șef de birou, director, și subdirector general. S-a ocupat de dosare sensibile, cum ar fi drepturile și concesiunile miniere (inclusiv petroliere), atât de disputate în anii 1920. A condus apoi Direcția Contabilității din Ministerul Industriei și Comerțului, iar de la 1 ianuarie 1935 s-a mutat la Ministerul Finanțelor, unde a preluat conducerea Direcției Contabilității Generale a Statului. La 15 martie 1941 a fost numit consilier la Înalta Curte de Conturi, unde în 1943 a devenit președinte și la 2 iulie 1945 a fost numit prim-președinte. S-a distins prin echilibrul pe care a încercat să-l aducă în funcționarea instituției, oarecum în pofida climatului general al epocii. Avea însă grave probleme de sănătate, care în toamna anului 1947 l-au împiedicat să mai conducă efectiv Înalta Curte de Conturi. După preluarea controlului Ministerului de Finanțe de către comuniști în noiembrie 1947, ministrul Vasile Luca a decis „comprimarea” (disponibilizarea) lui Grigore Oghină împreună cu o parte semnificativă din personalul Înaltei Curți de Conturi. S-a pensionat, și – după o grea suferință – a murit la București la 19 februarie 1949.

Ioan Deleanu

1948

Ioan N. Deleanu s-a născut la 14 iunie 1898 la Pitești. A obținut licența în drept la Universitatea din București, și în 1922 a intrat în magistratură, fiind mai întâi ajutor de judecător, apoi judecător de ședință, procuror de secție, președinte de tribunal, director delegat în Ministerul de Justiție, consilier de Curte de Apel și director cl.I în Ministerul de Justiție. La 15 iunie 1940 a fost numit consilier la Înalta Curte de Conturi, iar la 30 iulie 1945 președinte al secției a II-a din cadrul Înaltei Curți de Conturi. După îmbolnăvirea prim-președintelui Grigore Oghină și după comprimarea la 30 decembrie 1947 a unei mari părți din conducerea Înaltei Curți de Conturi de către noul ministru comunist al finanțelor, Vasile Luca, Ioan Deleanu a exercitat funcția de prim-președinte al Înaltei Curți de Conturi. Deși a fost numit totodată și în diverse alte funcții, de exemplu în comisia pentru studierea reformei legii asupra contabilității publice și asupra controlului bugetului și patrimoniului public și întregii legislații anexe, nu a putut împiedica desființarea Înaltei Curți de Conturi prin decretul nr.352 din 1 decembrie 1948. După aceasta a fost membru în comisia de lichidare, care a stabilit repartizarea dosarelor instrumentate de către Înalta Curte de Conturi către diversele instituții ale statului împuternicite să le preia.

Gheorghe (Gogu) Rădulescu

1973-1989

Gheorghe (Gogu) Rădulescu s-a născut la București la 5 septembrie 1914. A studiat tot în București, absolvind Academia de Studii Economice și Comerciale. S-a angajat de timpuriu în mișcarea comunistă, fiind unul dintre liderii Frontului Studentesc Democrat (1935). După preluarea puterii de către comuniști, a ocupat diverse funcții administrative, îndeosebi în cadrul Ministerului Comerțului Exterior, devenind totodată cadru didactic la Academia de Studii Economice din București și director al Institutului de Cercetări Economice. Din 1956 este promovat membru al Consiliului de Miniștri, mai întâi ca ministru al Comerțului Exterior (1956-1957), apoi ca ministru al Comerțului (1959-1962), în 1962-1963 din nou ca ministru al Comerțului Exterior, iar din 1963 ca vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, funcție pe care a exercitat-o până în 1979, când a devenit vicepreședinte al Consiliului de Stat (1979-1989). O ascensiune similară a realizat pe linie de partid, devenind membru al Comitetului Central în 1960, iar din 1965 membru al Comitetului Executiv (din 1979 Comitetul Politic Executiv), organism din care a făcut parte neîntrerupt până la prăbușirea regimului comunist în decembrie 1989. Prin funcțiile deținute și prin longevitatea în aceste funcții s-a afirmat ca una dintre figurile cheie ale regimului Ceaușescu, fiind totodată unul dintre protectorii influenți ai dizidenței intelectuale din anii 1980. Atât în cadrul Consiliului de Miniștri cât și în cel al Consiliului de Stat a coordonat politica financiară, având inițiativa întemeierii Curții Superioare de Control Financiar, în subordinea Consiliului de Stat (1973), pe care a și prezidat-o personal până în 1989. După ce în decembrie 1989 a fost închis împreună cu ceilalți membri ai Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., a fost eliberat pentru a-și îngriji sănătatea și a murit la 24 mai 1991.

Ioan Bogdan
1993-1999

Ioan Bogdan s-a născut la 11 august 1933 în satul Deal, comuna Câlnic, județul Alba. După cursurile liceale efectuate la Alba Iulia, a absolvit Facultatea de Statistică-Cibernetică din cadrul ASE București. Începând din 1956 a lucrat în mai multe unități din Sibiu, ca șef serviciu aprovizionare, șef serviciu plan, contabil-șef, șef serviciu organizarea producției în construcții de mașini, contabil șef la industria locală Sibiu și șef corp de control financiar intern la Sfatul popular al orașului Sibiu. În 1968-1971 a fost șef de grupă la Direcția teritorială de control și revizie Sibiu a Ministerului de Finanțe, apoi director financiar și director economic de centrală industrială. În 1973 a trecut în sistemul bancar ca director-adjunct la Sucursala județului Sibiu a Băncii de Investiții, iar din 1983 a fost numit director la Sucursala Sibiu a Băncii Naționale a României. În 1974 a obținut doctoratul în economie. După revoluția din decembrie 1989 a devenit președinte al Consiliului Frontului Salvării Naționale Sibiu, iar la alegerile din 20 mai 1990 a fost ales deputat de Sibiu pe lista FSN, devenind și președinte al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci în Camera Deputaților. A trecut apoi la P.U.N.R., și în septembrie 1992 a fost reales deputat pe listele acestui partid. A renunțat însă la această calitate, fiind numit ca președinte al reînființatei Curți de Conturi a României. A avut un rol crucial în organizarea Curții de Conturi, contribuind la afirmarea independenței acestei instituții față de diferitele guverne ce s-au succedat în anii 1990. Și-a exercitat mandatul până în 1999, după care a continuat să fie activ în calitate de consilier și de profesor la universități din Sibiu și București.

Ioan Condor

1999-2002

Ioan Condor s-a născut la 15 februarie 1934 la Eriu-Sâncrai, județul Satu Mare. În 1952-1957 a studiat dreptul la Universitatea din Cluj. În anii 1958-1962 a profesat ca avocat la Satu Mare, devenind apoi consilier juridic al unui combinat din aceeași localitate. În 1965 a intrat în magistratură, fiind judecător la Răcari, județul Dâmbovița, apoi președintele Judecătoriei din Buftea. În 1972 a trecut la Ministerul de Finanțe, unde a lucrat timp de 16 ani în calitate de consilier juridic șef; totodată, din 1978 a devenit și corespondent național permanent al Biroului Internațional pentru Documentare Fiscală, cu sediul la Amsterdam. În 1988-1989 a fost consilier juridic șef la CEC, iar după Revoluția din 1989 a devenit consilier juridic mai întâi al Consiliului Frontului Salvării Naționale, apoi al C.P.U.N. și ulterior al Camerei Deputaților. În această calitate a avut un rol important în elaborarea Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi. În consecință, în 1993 a fost numit în calitate de consilier al Curții de Conturi, iar după expirarea mandatului președintelui Ioan Bogdan, la 30 martie 1999 a fost numit de Parlament ca președinte al acestei instituții. Exercitarea mandatului său a fost afectată de constrângerile bugetare care au condus la reducerea numărului de posturi ale Curții. Avertizând asupra faptului că în aceste condiții Curtea de Conturi risca să nu mai poată să-și îndeplinească integral atribuțiile, Ioan Condor și-a prezentat demisia la 18 septembrie 2001; la solicitarea Parlamentului, a condus Curtea până la numirea succesorului său la 14 februarie 2002. Totodată, Ioan Condor, care și-a susținut doctoratul în drept în 1998 și a publicat mai multe lucrări de specialitate, atât în țară cât și în Olanda și Marea Britanie, s-a implicat activ în dezvoltarea învățământului superior particular, fiind profesor și decan în cadrul Universității „Spiru Haret”. După încetarea activității sale la Curtea de Conturi, Ioan Condor a devenit și președintele unei firme de consultanță financiară.

Dan Drosu Șaguna

2002 - 2008

Dan Drosu Șaguna s-a născut la Pantelimon, județul Constanța, la 17 iulie 1948. În anii 1969-1973 a studiat dreptul la Universitatea din București. După obținerea licenței, a fost reținut ca asistent universitar la Catedra de Drept Public a Facultății de Drept a Universității din București. În 1983 și-a susținut doctoratul în drept, devenind apoi lector (1984), conferențiar (1991) și profesor universitar (1995). A desfășurat o bogată activitate științifică și publicistică, fiind autorul a 11 volume de autor, 8 volume în colaborare, 69 de studii și articole, numeroase comunicări, comentarii și recenzii. După Revoluția din Decembrie 1989, pe lângă activitatea din cadrul Universității din București, a fost activ și în organizarea noilor universități particulare, predând la mai multe asemenea instituții și îndeplinind funcțiile de decan al Facultății de Drept a Universității Creștine „Dimitrie Cantemir” (până în 1995) și prorector al Universității „Andrei Șaguna” din Constanța (până în 1999). A devenit totodată membru de onoare al Universității Creștine „TRIAS” din Leeuwarden, Olanda, și al Universității THAMMASAT din Thailanda. În 1993 a fost numit consilier de conturi al Curții de Conturi, iar în 1999 a devenit președinte al Secției jurisdicționale din cadrul acestei instituții. După demisia lui Ioan Condor, la 14 februarie 2002 Dan Drosu Șaguna a fost numit de către Parlament președinte al Curții de Conturi, reușind să imprime un nou dinamism activității acestei instituții.

Nicolae Văcăroiu

2008 -

Născut în localitatea Cetatea Albă (România), în 1943.

Licențiat în științe economice la Academia de Studii Economice din București, Facultatea de Finanțe, specializarea „Finanțe-Credit”.

A fost cercetător asociat gradul I la Institutul Național de Cercetări Economice al Academiei Române; din 1978 până în 1985 a fost cadru didactic asociat la ASE București și la Universitatea București, Facultatea de Sociologie Economică.

În perioada 1969-1990 și-a desfășurat activitatea în Comitetul de Stat al Planificării, parcurgând diferite stagii ierarhice până la director general (1987).

Din 1990 a deținut succesiv funcțiile de adjunct al ministrului Economiei Naționale, secretar de stat, șef al Departamentului Prețuri din Ministerul Finanțelor, secretar de stat, șef al Departamentului Impozite și Taxe din Ministerul Economiei și Finanțelor, președinte al Comitetului Interministerial de Garanții și Credite de Comerț Exterior.

În perioada 1992-1996 a fost prim-ministru al României, independent, susținut de Partidul Democrației Sociale din România.

Între 1996 și 1997 a îndeplinit funcția de vicepreședinte al Băncii Comerciale Române S.A.

Din 1997 până în 2000 a fost senator de Argeș din partea Partidului Democrației Sociale din România, ocupând funcțiile de președinte al Comisiei de Privatizare și ulterior de vicepreședinte al Senatului.

Din 2000 până în 2008 a fost Președintele Senatului României.

În 2008 a fost numit de Parlamentul României în funcția de Consilier de Conturi, pentru un mandat de 9 ani.

Din 2008 este președintele Curții de Conturi a României.

Este autor al cărții „România, jocuri de interese”, Editura Intact, București, 1998, precum și a numeroase articole în domeniul economic, financiar și monetar publicate în reviste de specialitate.